



## Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-156/11

**Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd**  
**v.**  
**Rada Evropské unie**

„Dumping — Dovozy žehlicích prken pocházejících z Číny — Zahájení řízení proti jediné společnosti — Status podniku působícího v tržním hospodářství — Tříměsíční lhůta stanovená v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci nařízení (ES) č. 1225/2009 — Důkazní břemeno — Zjištění újmy“

Shrnutí – rozsudek Tribunálu (osmého senátu) ze dne 18. září 2012

1. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Zahájení šetření — Dotčené podniky — Možnost zahájit antidumpingové řízení proti jedinému výrobci*

*[Všeobecná dohoda o clech a obchodu 1994, článek IV.1; dohoda o provádění článku VI všeobecné dohody o clech a obchodu, „antidumpingový kodex z roku 1994“; články 1, 5.2, ii), 6.1.3, 6.7, 6.10 a 9.2; nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 5 odst. 1, 2, 7 a 9, čl. 9 odst. 3 až 6 a článek 17]*

2. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Přezkum důkazů, které odůvodnily uložení antidumpingových cel — Zpráva Světové obchodní organizace vylučující vývozce z působnosti antidumpingových opatření přijatých na konci původního řízení a zakazující přezkum — Zahájení nového řízení proti tomuto vývozci ze strany tohoto orgánu — Přípustnost — Podmínky*

*(Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu, článek 5.8 nařízení Rady č. 1225/2009, článek 5)*

3. *Právo Evropské unie — Výklad — Metody — Výklad z hlediska mezinárodních smluv uzavřených Společenstvím — Výklad nařízení č. 1225/2009 z hlediska antidumpingového kodexu GATT z roku 1994*

*(Všeobecná dohoda o clech a obchodu z roku 1994, článek VI.1; dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu, „antidumpingový kodex z roku 1994“; nařízení Rady č. 1225/2009)*

4. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Ukončení řízení — Dumpingové rozpětí do 2% — Zahájení nového šetření — Diskreční pravomoc orgánů*

*(Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 9 odst. 3)*

5. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Újma — Faktory, jež musí být zohledněny — Zahájení nového šetření — Přezkumné řízení — Analýza, kterou musí orgány provést — Rozsah*

*(Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 3 odst. 1 a čl. 11 odst. 3)*

6. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Stanovení antidumpingových cel — Doba platnosti — Posuzovací pravomoc Rady*

(Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 11 odst. 1 a 2)

7. *Žaloba na neplatnost — Žalobní důvody — Zneužití pravomoci — Pojem*

(Článek 263 SFEU)

8. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Újma — Faktory, jež musí být zohledněny — Mnohočetnost — Posuzovací pravomoc orgánů — Soudní přezkum — Meze — Neposouzení všech faktorů a indicií týkajících se situace průmyslu v Unii — Zohlednění pouze těch faktorů, které jsou relevantní v projednávané věci — Zjevně nesprávné posouzení — Neexistence*

(Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 3 odst. 5)

9. *Soudní řízení — Návrh na zahájení řízení — Formální požadavky — Určení předmětu sporu — Stručný popis žalobních důvodů — Abstraktní vyjádření — Nepřípustnost*

(Statut Soudního dvora, článek 21; jednací řád Tribunálu, čl. 44 odst. 1)

10. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Dumpingové rozpětí — Určení běžné hodnoty — Dovozy ze zemí, které nemají tržní hospodářství ve smyslu čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 1225/2009 — Vyhodnocení podmínek umožňujících výrobcí získat status podniku působícího v tržním hospodářství — Překročení tříměsíční lhůty Komisí stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci uvedeného nařízení — Důsledky*

[Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 2 odst. 7 písm. c)]

11. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Dumpingové rozpětí — Určení běžné hodnoty — Dovozy ze zemí, které nemají tržní hospodářství ve smyslu čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 1225/200 — Použití pravidel, která se vztahují na země s tržním hospodářstvím — Použití vyhrazené pro výrobce, kteří splňují kumulativní podmínky uvedené v čl. 2 odst. 7 písm. c) uvedeného nařízení*

[Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 2 odst. 7 písm. c)]

12. *Společná obchodní politika — Ochrana proti dumpingovým praktikám — Dumpingové rozpětí — Určení běžné hodnoty — Dovozy ze zemí, které nemají tržní hospodářství ve smyslu čl. 2 odst. 7 písm. b) nařízení č. 1225/200 — Použití pravidel, která se vztahují na země s tržním hospodářstvím — Posuzovací pravomoc orgánů — Soudní přezkum — Meze — Důkazní břemeno výrobců*

[Nařízení Rady č. 1225/2009, čl. 2 odst. 7 písm. b) a c)]

1. Ačkoli se antidumpingová řízení týkají v zásadě všech dovozů určité kategorie výrobků ze třetí země, a nikoli výrobků určitých podniků, znění čl. 5 odst. 1, 2, 7 a 9 a článku 17 základního antidumpingového nařízení č. 1225/2009 nepodporuje tvrzení, že antidumpingové řízení nemůže být nikdy zahájeno proti jedinému výrobcí. Kromě toho nelze čl. 5 odst. 9 základního nařízení vykládat tak, že unijním orgánům zakazuje, aby v případě, že jim byl řádně předložen podnět s důkazy o existenci dumpingu, újmy a příčinné souvislosti mezi dovozy označenými za dumpingové a údajnou

újmou, zahájily řízení proti jedinému výrobcí, jestliže bylo v rámci dřívějšího šetření zjištěno, že uvedený výrobce měl nulové nebo zanedbatelné dumpingové rozpětí a že vůči všem ostatním výrobcům stejného dotčeného výrobku jsou v platnosti antidumpingová opatření.

Stejně tak tím, že čl. 9 odst. 4 nařízení č. 1225/2009 stanoví, že se antidumpingové clo uloží, pokud z konečného zjištění skutkového stavu vyplývá, že existuje dumping a jím způsobená újma a je nutné zasáhnout v zájmu Společenství, neukládá toto ustanovení žádný požadavek na počet společností, u nichž musí být takové zjištění provedeno a umožněno uložit antidumpingové clo. V případě povinnosti uložené v čl. 9 odst. 5 druhé větě prvního pododstavce uvedeného nařízení, kde je stanoveno, že v nařízení o uložení cla se clo stanoví pro každého dodavatele, nebo není-li to proveditelné, pro danou dodavatelskou zemi, musí být výraz „každý dodavatel“ vykládán tak, že označuje každého dodavatele, který je řízením dotčen. Toto ustanovení tedy nevyžaduje, aby byla cla uložena všem dodavatelům z dotčené třetí země. Oporu pro tento výklad lze nalézt i ve znění článku 9.2 dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (antidumpingová dohoda), který výslovně odkazuje na skutečnost, že úřady oznámí dodavatele dotčeného výrobku.

Stejně tak nelze mít za to, že z článku VI.1 Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT) nebo článku 1 antidumpingové dohody vyplývá, že řízení nelze nikdy zahájit proti jedinému výrobcí. Článek VI.1 GATT se netýká zahájení řízení ani počtu výrobců, na které se mohou tato řízení vztahovat. Ani článek 5.2 bod ii) a články 6.1.3, 6.7, 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody nestanoví omezení počtu výrobců, vůči nimž lze zahájit řízení.

(viz body 65, 68, 74, 76–77, 92–93)

2. Zpráva odvolacího orgánu Světové obchodní organizace, která konstatuje, že vývozce neměl v rámci původního šetření rozpětí přesahující nepatrnou úroveň, takže musí být vyloučen z působnosti konečných antidumpingových opatření a nemůže být předmětem přezkumu, nemůže bránit unijním orgánům zahájit nové řízení proti takovému vývozci v případě, že jim byl řádně podán podnět obsahující důkazy o existenci dumpingu, újmy a příčinné souvislosti mezi dovozem označeným za dumpingový a údajnou újmou.

Na dotčené výrobce se nemůže vztahovat přezkum právě z toho důvodu, že jsou vyloučeni z působnosti antidumpingového opatření a že jsou jejich vývozy vyňaty z cel, jelikož se tyto přezkumy týkají zaplacených cel nebo nezbytnosti zachovat uložení cel, a nemohou se tedy použít na výrobce, jejichž rozpětí je minimální.

(viz body 80, 82–83)

3. Unijní právní předpisy musí být v nejvyšší možné míře vykládány v souladu s mezinárodním právem, zejména pokud tyto předpisy směřují k provedení mezinárodní dohody uzavřené Společenstvím, jak je tomu v případě základního antidumpingového nařízení č. 1225/2009, které bylo přijato za účelem splnění mezinárodních povinností vyplývajících z dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994. Přednost mezinárodních dohod uzavřených Společenstvím před unijními akty sekundárního práva velí vykládat tyto akty v co největším možném rozsahu v souladu s uvedenými dohodami.

(viz body 108–109)

4. Článek 9 odst. 3 základního antidumpingového nařízení č. 1225/2009 pouze stanoví, že orgány mají možnost a nikoli povinnost provést přezkum v případě, že bylo zjištěno, že vývozcevo dumpingové rozpětí je nepatrné. Ze znění tohoto ustanovení totiž vyplývá, že řízení proti jednotlivým vývozceům,

u nichž bylo při šetření konstatováno, že jejich dumpingové rozpětí je nepatrné, bude neprodleně zastaveno, přičemž se zastaví pouze šetření a tito vývozci zůstávají předmětem řízení a mohou se znovu stát předmětem šetření v rámci pozdějšího přezkumu.

Z použití slovesa „moci“ v této souvislosti vyplývá, že orgány mají možnost, a nikoli povinnost provést při přezkumu nové šetření u výrobce, jehož dumpingové rozpětí bylo nepatrné. Toto ustanovení dává tedy orgánům diskreční pravomoc ohledně rozhodnutí, zda provést nové šetření u jednotlivých vývozců, jejichž dumpingové rozpětí by bylo v rámci přezkumu nižší než 2 %.

(viz body 110–112)

5. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 119–123)

6. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 125–126)

7. Viz znění rozhodnutí.

(viz bod 130)

8. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 134–143, 148)

9. Viz znění rozhodnutí.

(viz bod 153)

10. Každé rozhodnutí o statusu podniku působícího v tržním hospodářství podle čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního antidumpingového nařízení č. 1225/2009 musí být v zásadě přijato do tří měsíců od zahájení šetření a zvolené řešení musí zůstat v platnosti po dobu celého tohoto šetření. To však nemění nic na tom, že za současného stavu unijního práva a v souladu s výkladem tohoto ustanovení unijním soudem nevede přijetí rozhodnutí mimo tuto lhůtu na základě této samotné skutečnosti ke zrušení nařízení ukládajícího antidumpingové clo a takové rozhodnutí může být změněno v průběhu řízení, jestliže se prokáže, že je nesprávné.

Nedodržení tříměsíční lhůty může vést k takovému zrušení pouze za podmínky, že žalobce prokáže, že kdyby k takovému překročení lhůty nedošlo, mohla Rada přijmout odlišné nařízení, které by bylo pro její zájmy příznivější, než jakým je napadené nařízení.

Kromě toho Tribunál nerozhodl, že *ratio legis* čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení odůvodňuje zrušení nařízení o zavedení konečných antidumpingových cel ve vztahu k určitému podniku pokaždé, když Komise mohla vědět o účinku rozhodnutí o statusu podniku působícího v tržním hospodářství na výpočet dumpingového rozpětí tohoto podniku, a to pouze proto, že tuto znalost měla v okamžiku přijetí rozhodnutí o uvedeném statusu. Neexistuje bezprostřední vazba mezi tříměsíční lhůtou a případnou vědomostí Komise o účinku rozhodnutí o statusu podniku působícího v tržním hospodářství na dumpingové rozpětí daného podniku. Základní nařízení navíc neukládá, aby rozhodnutí o statusu podniku působícího v tržním hospodářství bylo přijato v okamžiku, kdy Komise nemá informace, které jí umožňují znát účinek rozhodnutí o uvedeném statusu na dumpingové rozpětí podniku. V této souvislosti nelze vyloučit, že i v případě,

že při přijetí rozhodnutí o statusu podniku působícího v tržním hospodářství nedošlo k překročení uvedené lhůty, přijme Komise takové rozhodnutí, přestože již měla k dispozici informace, které jí umožňovaly vypočítat jeho účinek na dumpingové rozpětí dotyčného podniku.

(viz body 160, 165, 167)

11. Viz znění rozhodnutí.

(viz bod 177)

12. V oblasti společné obchodní politiky a konkrétně pak v rámci obchodních ochranných opatření disponují unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomocí. Soudní přezkum takového posouzení musí být proto omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě se napadená volba provádí, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci.

Stejně tak je tomu u skutkových okolností právní a politické povahy, které se projevují v dotčeném státě a které musí unijní orgány zhodnotit za účelem určení toho, zda vývozce působí v tržních podmínkách bez zásadního zasahování státu, a zda mu v důsledku toho může být přiznán status podniku působícího v tržním hospodářství.

I když v oblasti obchodních ochranných opatření, a zvláště antidumpingových opatření, nemůže unijní soud zasahovat do posouzení, které je vyhrazeno unijním orgánům, je nicméně jeho úlohou, aby se ujistil, že orgány zohlednily všechny relevantní okolnosti a vyhodnotily skutečnosti obsažené ve spise s veškerou požadovanou řádnou péčí.

Kromě toho z čl. 2 odst. 7 písm. c) základního antidumpingového nařízení č. 1225/2009 vyplývá, že důkazní břemeno nese výrobce, který žádá o status přiznávaný podnikům působícím v tržním hospodářství. Podle čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení musí být totiž žádost podaná na základě ustanovení písm. b) učiněna písemně a obsahovat dostatečné důkazy, že výrobce působí v podmínkách tržního hospodářství. Unijním orgánům tudíž nepřísluší prokazovat, že výrobce nesplňuje podmínky pro užívání uvedeného statusu. Uvedené orgány musí naopak posoudit, zda jsou důkazy předložené výrobcem dostatečné k prokázání toho, že podmínky uložené v čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení jsou splněny, a unijní soud ověřit, zda je toto posouzení zjevně nesprávné.

(viz body 182–185)